

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 11/04-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. I. K., bytom T., zastúpeného advokátom JUDr. M. F., T., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11 S 63/02 z 26. novembra 2002 a porušenie jeho práv podľa čl. 1 a čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Národnej rady Slovenskej republiky prijatím § 372g zákona č. 424/2002 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. I. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. januára 2004 doručená sťažnosť Mgr. I. K., bytom T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský

súd“) sp. zn. 11 S 63/02 z 26. novembra 2002 a porušenie jeho práv podľa čl. 1 a čl. 12 ods. 4 ústavy a práv podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) prijatím § 372g zákona č. 424/2002 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 424/2002“).

Podľa sťažovateľa krajský súd (v tomto prípade ako odvolací súd v správnom súdnictve) citovaným rozsudkom potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne - ústredia Bratislava č. 422-519-6020/2002 z 13. mája 2002, s čím zásadne nemôže súhlasiť. Platná právna úprava v čase vynesenia napadnutého rozsudku (26. november 2002) podľa § 250j ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) nepripúšťala opravný prostriedok s výnimkou mimoriadneho dovolania. Poučenie v citovanom rozsudku, ktorý sťažovateľ prevzal 21. januára 2003 znelo „*Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie*“, platná právna úprava v čase právoplatnosti napadnutého rozsudku (21. január 2003) podľa § 250j ods. 4 a § 250s ods. 1 OSP naopak „*pripúšťa odvolanie a nepripúšťa mimoriadne dovolanie*“. Sťažovateľ 21. mája 2003 zaslal generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) žiadosť o podanie protestu prokurátora a 27. mája 2003 podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiu krajského súdu. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) listom č. VI/2 Pz 204/03-18 zo 17. júna 2003 vo veci podania mimoriadneho dovolania sťažovateľovi oznámila, že jeho podnet odložila, pretože podanie mimoriadneho dovolania v danej veci je neprípustné. Dňa 3. júla 2003 podal sťažovateľ generálnemu prokurátorovi sťažnosť na vybavenie jeho podnetu. Generálna prokuratúra listom VI/2 Pz 269/03-7 z 8. júla 2003 sťažovateľovi oznámila, že dôvody na zmenu stanoviska nezistila a jeho opakovaný podnet odložila. Generálna prokuratúra podľa sťažovateľa ďalej len konštatovala, že prechodné ustanovenia pre prípady, keď bol rozsudok vyhlásený do konca roka 2002, avšak právoplatnosť nadobudol po 1. januári 2003, Občiansky súdny poriadok neobsahuje.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza: «*K základným princípom zvrchovaného štátu patria princípy ustanovené v čl. 1 ústavy a ich obsahové prvky. Vo vzťahu k tvorbe práva*

Ústavný súd SR vyslovil právny názor, podľa ktorého: „Princíp právneho štátu proklamovaný v čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky je základným ústavnoprávnym princípom v Slovenskej republike. Ak právna norma obsiahnutá v ustanovení zákona nie je formulovaná jednoznačne a pre jej adresáta nie je dostatočne zrozumiteľná, pričom tento nedostatok nie je možné odstrániť ani výkladom podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy slovenskej republiky, jej obsah nie je v súlade s obsahom princípu právneho štátu vyjadreným v čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“.»

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd „po uskutočnenom konaní vyniesol takýto nález:

1. NR SR prijatím zákona č. 424/2002 Z. z., ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, porušila ústavné právo navrhovateľa, pretože jeho prechodné ustanovenia v § 372g účinné od 1. januára 2003, nie sú formulované jednoznačne a neriešia prípady, kedy bol rozsudok vyhlásený do konca roku 2002, avšak právoplatnosť nadobudol po 1. januári 2003. Tento zákon tak nie je v súlade s čl. 1 a čl. 12 ods. 4 ústavy a je aj v rozpore s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8.

2. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom číslo 11 S 63/02-12 a nesprávnym poučením porušil ústavné právo navrhovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy. Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Trenčíne číslo 11 S 63/02-12 zo dňa 26. 11. 2002“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. Predmetom sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o porušení jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 S 63/02.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Z obsahu podania doručeného ústavnému súdu 8. januára 2004 vyplýva, že sťažovateľom napadnutý rozsudok nadobudol právoplatnosť 21. januára 2003.

Ústavný súd konštatuje, že od 21. januára 2003 do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 8. januára 2004, uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľa o porušení označených základných práv v tejto časti odmieta ako podanú oneskorene.

2. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie jeho základných práv podľa čl. 1 a čl. 12 ústavy a čl. 13 ods. 4 dohovoru postupom národnej rady prijatím § 372g zákona č. 424/2002, ktorým sa malo porušiť jeho základné právo tým, že prechodné ustanovenie citovaného ustanovenia účinné od 1. januára 2003 nie je formulované jednoznačne a nerieši prípady, keď bol rozsudok vyhlásený do konca roka 2002, avšak právoplatnosť nadobudol po 1. januári 2003.

Sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená. Postup národnej rady pri formulácii a prijímaní § 372g zákona č. 424/2002 sa nemohol dostať do žiadneho súvisu s namietanými článkami ústavy a dohovoru, ktorý by mohol vyústiť do záveru o ich porušení. Prijímanie zákonov patrí do výlučnej kompetencie Národnej rady Slovenskej republiky a samo osebe nie je spôsobilé porušiť základné právo, ktorého porušenie sťažovateľ namieta.

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že pokiaľ sa sťažovateľ domáhal aj vyslovenia nesúlady § 372g zákona č. 424/2002 s čl. 1 a 12 ods. 4 ústavy a čl. 13 dohovoru, nejde o návrh na začatie konania, pretože sťažovateľ ako fyzická osoba nepatrí do okruhu osôb oprávnených na podanie takého návrhu podľa čl. 130 ods. 1 ústavy a § 18 ods. 1 písm. a) až e) zákona o ústavnom súde. Okrem toho v konaní o sťažnosti nie je ústavne prípustné napádať súlad zákona, jeho časti alebo jednotlivého ustanovenia s ústavou alebo dohovorom, pretože takýto postup neumožňuje ústava (čl. 127) ani zákon o ústavnom súde (§ 49 a nasl. zákona o ústavnom súde).

Preto táto časť sťažnosti bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Súčasne o jej časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal konania o súlade § 372g zákona č. 424/2002 s čl. 1 a 12 ods. 4 ústavy a čl. 13 dohovoru ústavný súd nepovažoval z uvedených dôvodov za možné a potrebné rozhodovať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2003